

КРЕМЕНЕЦЬ, 18–20 вересня 1939 року

Конав і корчився ранок у муках, тривогою було вкрите димне небо, з яким контрастувала щира врожайна осінь зі спалахами голоду серед дерев. Десять там, за горизонтом, ще здригалося поле, зрите скороспілими окопами, зловісно шелестіла червона від крові трава, горіла рум'яною загравою стерня, а може, й нива хліба, а люди падали снопами. Ожилі мухи, відчувши поживу, буйно налітали на липку кров.

Червона армія насувалася подібно до грозової хмари, заповнюючи горизонт. Шосе на Острог було запруджене військовими колонами і технікою. Танків та вантажівок — як бруду...

Радянське військове вторгнення відбувалося прогнозовано й за графіком. Брудний струмок польських вояків, які здавалися в полон, перетворився на повноводний потік. Здавалося, що в пеклі війни щось похолоднішало.

Оперативна група НКВС, якою командував молодший лейтенант держбезпеки Віктор Коваленко, зміїлася повільно, часто зупиняючись. Пошматований обрій, де соталися темно-сірі пасма ядучого диму, захоплював енкаведистів у свої тенета і наповнював їхні голови вояцькими думками, які готові були вибухнути, мов толуол в оболонці зі шрапнеллю.

Урешті, відокремившись від розвідувального батальйону 44-ї стрілецької дивізії, оперативники закрокували довірливим мовчазним лісом. Іти стало легше і приємніше — ліс акуратно прочищений, немов сплатив державі та людям усі податки. Стомлене сонце мріяло про подушку, мріяли про спочинок і чекісти. Дозволили собі на хвильку скласти долоні човником і напиться води з лісової кринички.

— Досить теревенити! — припинив відпочинок переконливий і весь категоричний Коваленко. Звірившись із картою і годинником, ніби підганяв стеком.

— Вперед!

— Так, тільки вперед, — підтримав його сержант держбезпеки Лосєв — оперативник із широченними плечима, конячими ногами й лютим виглядом.

Крокували мовчки. Ні слова, ні пів слова. Крокували озвіріло.

Пізно увечері 18-го вересня, перетнувши каламутний дзюркотливий потічок із назвою Ірва, що сумно впадав у таку ж забруднену каналу із закропивленими берегами, а далі стежкою через пустир, де споконвіків владували широчезні лопухи, полин та будяччя, де темними ночами бандити роздягали перехожих, тихо зайшли до Кременця. Перевдягнуті у цивільне, вони були схожі радше на гостей вечірки чи хлопців з вечорниць, ніж на оперативний відділ вторгнення.

Гук боїв оминув Кременець, вогонь, шаблі й багнети тут не танцювали, звуки бою не корчилились в агонії й не несли в домовину чийось долю. Проте на вулицях стояла, мов театральна декорація, супутниця смерті — безпросвітна осіння ніч із мертвим небом та німими зорями, які, здавалося, нетерпляче чекали на свист гарячого свинцю.

Ніхто ще не стріляв по оперативниках у підступній темряві, ще не запримітили жодного ворога, але їм здавалося, що на них ціляться з усіх боків. Тож, обережно рухаючись Широкою, пізнавали місто напам'ятки. Тільки біля камінного

розп'яття неподалік консисторії горіла залишена з чиєїсь воли свічка, мабуть, для того, щоб проганяти страх у пізніх перехожих. Її млявенький вогник у вузлуватій п'їтмі видавався рожевим. Коли оперативники підійшли, цїдливий, слабкий промінчик зів'яв, залишивши гострий запах топленого воску.

Так серед глухої ночі, коли відьмаки й інша погань шкірять щербаті зуби, коли від жаху можна вклякнути, Кременець опинився сам на сам з історією. Так розпочиналася велика містерія, сценою якої ставало місто, а його жителі — акторами другого плану і статистами.

У місті влади жодної — ні польської, ні радянської. Флагшток біля повітової управи з побляклим і всохлим прапором скрипів на вітрі, немов стара просмолена щогла. Двері установи розчахнуті навстіж, а в кабінетах порожньо й холодно — їх давно не прогрівали. Пахло чомусь сирим вапном і тютюном.

У міській касі, крім здохлої миші і балабушок мишачого послїду, годі щось корисне знайти. Булькала заклопотана вода у незакритому крані, а смертельно перекошені двері трїщали фільонками як кулемет. Яскраве проміння ліхтарика Коваленка ковзнуло по стїнах. Миготливе світло вихопило портрети Пілсудського, Мосціцького та Ридз-Смігли. Польські вожді позирали на непроханих гостей запитально й вимогливо, виразно натякаючи, — безвладдя дистрофічне. Чекїсти також витрїщилися на них, мов баран на нові ворота. Попри сирість, вдовольнилися тим, що є, — жмурачись від задоволення, зняли чоботи, порухали пальцями... заночували тут. Спали, обнявшись зі зброєю. Вїйна має терапевтичну дію. Хвороби не витримують присутності смерті.

Обивателі вже спали чи старалися заснути. А тих, хто ще не спав, охопило якесь примарне безсоння і... цїкавість. У ту пору люди жили бїльше чутками: одному сказали, іншому нашептали, а третій десь вичитав чи сам видумав. Про вїйну вони мало що знали. По радіо її вже фактично припинили,

хоча вона ще тривала. Через напівзакриті фіранки та штори їхні очі сторожко вдивлялись у сірувато-чорну сутінь ночі, де вимальовувалися чудернацькі тіні непроханих гостей. Ніхто не наважився вийти з помешкання й відкрито глянути на божий світ. Навіть жодна кішка не порухалася, ніби їх тут не було. А зрештою, тільки дурні входять до костьола раніше ксьондза. Муміфікований час застиг до ранку...

Патріархальний декор провінції. Чорна глейкувата темрява повільно, ледь помітно стала просочуватися густою сірістю. Бравий і строкатий, як улан, когут звично закукурікав першим альтом у когось на балконі. Яскраво спалахнув півнячий одяг трубача. Повторивши свою мелодію для глухих і тих, хто не переймався часом, півень замовк, ніби злякався свого демаскування.

Зашарівся від сорому ранок, який розкрив іржаві бляшани покрівлі й обшарпані фасади будинків з білизною на шнурках під вікнами. Біля осель тремтіли від холоду гіркі осінні квіти. Жителі кокетливо розкиданого на горбах й у глибокій долині міста відчиняли вікна і виставляли під вранішній вітерець, що ніс неп'янкий осінній солод, свої цікаві обличчя з припухлими від сну очима.

Лахмітник Терентій, який уставав раніше від усіх, щоби збирати міське сміття, виводив волів під ярмом. Перші селянські вози лунко прогуркотіли до базару. Вітерець переганяв бруківкою віхті загубленого з возів сіна. Вулицю заповнили вищання та скрегіт старого іржавого заліза. Це торговці відчиняли дідівські замки крамниць і яток. Хтось боязко вихлюпнув на тротуар помиї з гнилими покидьками. Яка дикість! Одразу ж вулицю заповнив не дуже приємний запах житла, поганої їжі та відходів людського тіла. А бабця Домна в стоптаних черевиках крутила педалі доісторичного ровера з неймовірно високою рамою. Дивина!

Народ потроху розповзався. Місто набувало власного вигляду.

Зазвичай підйом удосвіта, коли лише блисне світанок — доля пастухів і нерозумних птахів. Повітовий землемір Микола Омелюсик вихлюпнувся поважною качкою на рихлий від старості балкон, щоби вдихнути ковток свіжого повітря та переконатися, що все дуже тривожно й каламутно.

— Війна вже тут, — спрацював його не аморфний мозок, і чоловік похмуро виголосив очевидну істину. — Скільки б світ не змінювався й не перевертався, завжди до гіршого. А комуні я можу знадобитись... як баран для жертви...

Його констатація — і справді не порожня риторика. Відчувши власним салом на животі близьку небезпеку, колишній підполковник армії УНР, котрий аж ніяк не був злішим ворогом самому собі, проклав у думках азимут на Люблін.

Усвідомлюючи, як життя може слоном потоптати й не бажаючи собі його ускладнень, пан Омелюсик, вовкувато озираючись, рвонув через той самий зарослий будяччям смердючий пустир, через який увечері до міста прошмигнули енкаведисти і який міщани часто використовували для випорожнення. Із фібровою валізою «мрія окупанта» й заплічним мішком, із завидною рухливістю та грацією танцюристкі балансував він серед розставлених «мін».

— Ось вам! — далекоглядний пан Омелюсик щиро продемонстрував більшовикам, які вже нищпорили містом, вишуканий жест і скерував стопи на Дубно. Петляючи, мов заець, замітав свої сліди.

Не знаючи достеменно про плани один одного, пан підполковник і оперативники з НКВС діяли з комічною синхронністю.

Найзабавніше в цій історії те, що у ній не було ні краплі брехні.

— Мій дім хворий, але це мій дім. Куди мені втікати? — не підтримав рішення Омелюсика колишній полковник армії УНР Михайло Руссія, у погляді якого поєдналися скепсис

та відчай. Проте як зятятий ідеаліст він вірив у великий хід життя, який веде до щастя, і вмів усьому надавати сенс.

У вранішньому тумані реальність проглядалася повільніше, ніж відчувалася, ніби бабця човгала від лотка до лотка, перемацуючи товари. Промінь сонця — це зараз те, що потрібно для енкаведистів, щоб докладніше оцінити всі міські закамарки.

Величава Бона, на якій залишилася товста, мов свиняча туша, покинута мортира, постала здичавілою кішкою з наїжаченою шерстю. А дзвіниця з потрісканим фронтоном Миколаївської церкви виглядала, наче піднятий костур Геракла, негативно впливаючи на психіку обивателів. Тривожно забамкали на ній дзвони. Лункі та пронизливі, вони вганяли в душу чорну вість. Востаннє тут так дзвонили за убієнним російським імператором Олександром II.

...Майбутніх втрат дзвонам не порахувати!..

— Чого калатаєш? Пожежа чи що? — Коваленко вхопив за барки глухого, неосудного на вигляд дзвонаря, котрий блудив прозорими, наче спирт, і летючими, немов ефір, очима, баламкаючи ключами як святий Петро.

Розлючені чекісти взяли того, хто грав роль недоумкуватого, за руки й за ноги і мало не скинули з дзвіниці, вчинивши те, що в оперативному звіті фігурувало як «контрольований нахил».

— Гірше... Більшовики йдуть, — замість нього відповів темний, як кіптява, священник із дрібними, мов перлова крупа, зубами, ще й до того носатий, котрого доречно порівняти з дзьобом лелеки.

— Ти думаєш, що говориш? — вибухнув Коваленко. — Тіпун тобі на язик!

— Не думаю. Я взагалі ніколи не думаю, — й забобонно сплюнув — готовий був заплювати весь церковний двір.

— А поляки де? — грізно запитав Коваленко.

Священник, котрий мав широченні, наче ризи, рукави й очі страхолуда, похнюпившись, мовчав, паралізований

миршавим страхом. Далі заговорив... заговорив... проте вся його мова мала за основу нереальний світ. Він точно не колодязь інформації про поляків.

Розлючений Лосєв, котрий прибув на війну за «запахом крові», щедро вділив такого штурхана попові, що той, перечепившись, загримів зі своїми хрестами й панагіями на бруківку. Складалося враження, що хтось спустив сходами мішок із бляшанками.

— Подались у вирій... — зітхнувши, прилучився до діалогу легкий, мов пушинка, інвалід, з двома почорнілими «Георгіями» на грудях, котрий на візку просив милостиню біля церковних дверей. Його ноги під корінь зрізала Перша світова.

Біля церкви — наче безжально звалений реквізит для якоїсь вистави: глухих, сліпих, божевільних й іншого вошивого дрантя з показними ранами та струпами, з простягнутими руками, котрі доживали на вулиці, — хіба порухуєш? Ця нечиста сила сякалася, кашляла й випускала злого духа. А скільки тупих і скупих — цих ще більше... Ті, які були ситі лише світлом зірок, вишикувавшись у ряд, розмахували стражданням, як прапором, і чекали на милостиню. Тут кожен гній знав свою купу. Бог дав багатим гроші, а бідним апетит. Але ніхто з чекістів не поспішав викуповувати «Царство Небесне».

— Отже, полетіли у вирій... — задоволено гмукнув Коваленко. — Люблю я вас, люмпенів... як тарганів... Ні, радше як пацюків...

Це не інформація, а лише перші враження. Реальність була далеко не такою.

Коли сонце прискорило звичне піднесення, а небо набуло рожевої барви, вони, самі того не сподіваючись, нагнали на оперативну групу НКВС трохи страху. При світлі дня чекісти, котрі впали на місто, мов шуліки, й готові були його пошматувати, несподівано побачили більше, ніж розраховували.

У приміській до Кременця Білокриниці в казармах уланського полку сновигали, мурашилися й вовтузилися зі зброєю понад три сотні «Маринованих Юськів». Так презирливо величали резервістів дипломовані польські офіцери, котрі не надто їх щадували*. «Юськам» не спромоглися видати чобіт, тож вони виконували військові вправи на плацу в штуцах** і капцях. Резервісти ще не усвідомлювали, що війна для них закінчилася швидше, ніж вони на неї потрапили.

— У Білокриниці ще танцюють краков'яки, — примруживши очі й широко розставивши ноги для рівноваги, підтвердив посланий для розвідки Лосєв.

— Скільки їх? — тривожно запитав Коваленко.

— Близько батальйону...

— Тут нам жаба і цицьки дасть, — мимоволі вирвалось у Коваленка, якого велика сила ворога збивала з толку. Він зі злості здер з буйної голови кашкета і тріснув ним об землю. Відтак заспокоївся. Неврівноважений командир підставляє своїх бійців.

— Зайняти оборону в приміщенні повітової поліції, — наказав Коваленко.

Багато було неясного — істина ще не відстоялася. Він не знав намірів ворога, але розумів, що озброєні резервісти та їхні коні здатні брикати, а то й фицнути як слід. Здогадувався, що серед польського офіцєрства знайдуться й ті, які втягнулися у війну, й боялися її закінчення більше, ніж поразки.

А у чекістів з озброєнням — як у народній мудроті: «На комара йшов із дрючком, а на вовків зі швайкою». На розкарячений біля порога РПД***, який часто заплішувало,

* Поважати, шанувати (діал.).

** Грубі шерстяні чоловічі шкарпетки, гетри (діал.).

*** Ручний кулемет Дегтярьова, який прийнятий на озброєння в Червоній армії в 1927 році.

надії мало. Однак у кожного є засіб від поносу і «Польсько-російський словник».

Червоні зірки, які були вже готові вп'ястись у хвацькі рогатувки, пригальмували свій запал. Вони нагадували пригасле вогнище, коли, не маючи сили, полум'я ледь-ледь дихає: — курить хирлявим димом, створюючи видимість вогню.

Коваленко сидів за товстими, наче в бастіоні, стінами приміщення повітової поліції, на незручному стільці, придатному для самокатування. Як військовий він засвоїв істину: «Не лізь у бій, коли не переконаний у перемозі. Не варто ловити грудьми невторимні кулі».

Результат можливого вогневого контакту був змодельований у голові начальника оперативної групи. Його лоб до неможливості нахмурений у роздумі. Атмосфера не надто радісна...

Однак природна потреба діяти, яка виникла в Коваленка відразу після оволодіння містом, викликала бажання щось прояснити.

— Як не абсурдно, але мені потрібна ваша порада, — звернувся він до підлеглих, котрі черпали мужність із пляшки горілки.

— Яка порада? — відгукнувся його заступник Разумов, витираючи після чарки долонею рота.

— Що будемо робити далі?

— На нашому боці раптовість і непохитність. Атакуємо... — порушивши субординацію, втрутився Лосєв, намагаючись клацнути закаблуками. Бравого звуку не вийшло — розбиті чоботи дзвякнули, ніби ображені щенята. Волею природи оперативник виглядав могутньо і люто: міцні ноги, тверді руки, влучне око та впертість — це зараз те, що потрібно, але петрав туго.

— Висловимо ультиматум... Запропонуємо скласти зброю, — здвигнувши плечима, запропонував Разумов.

— А якщо не погодяться?

— То атакуємо... — плюнувши на підлогу, стояв на своєму Лосев із таким виглядом, ніби його осяяла геніальна думка. — А чому б не штурмувати? Які солдати з ненавчених? У резервістів завжди панічна реакція на стрілянина.

Різні думки переплелися, немов гідкі черв'яки.

— Ні! — рішуче заперечив Коваленко. — Не хочу бути бовдуром, який отримає кулю в груди задарма.

— Я сам готовий дати їм джосу... — Лосев гахнув себе кулаком у груди, аж заточився. Його велика халабуда, що заміняла голову, не мала гальм для нахабності й авантюризму. Він був не те, що безстрашним, а якимось непередбачуваним. Неможливо було зрозуміти, що Лосев зробить, коли гарненько дати йому по пиці: втече зі страху чи кинеться у відчайдушну контратаку.

— Як на мене, це зухвалий план, — терпляче аргументував Коваленко свою позицію. — Нас жменька. Навіть такі необстріляні можуть покласти половину з нас, якщо не всіх.

— Я думаю... — взяв слово Разумов. — Через такі відсталі тактичні погляди програють війни...

— Змирися, що тут думаю я, — обірвав його Коваленко. — Війна фактично закінчена. Для чого втрачати людей? Можна і почекати. Дурість не в моєму стилі.

— А якщо вони нападуть на нас? — вирвалось у слідчого Іболдова, ніби він вистрибнув сам із себе. Його очі були бездонні й порожні, як у новонародженого звіра.

— Якщо... Війна навчила мене не заирати так далеко. Поляки, не знаючи обстановки, не полізуть.

А про себе Коваленко подумав: «Бути мудрим — це одне, а мудрувати — зовсім інше».

Решта оперативників, похиливши голови, пригнітилися й мовчали, їх ніби заціпило. Кабінет потонув у тяжкій задумі. Дві години безперервних балачок тільки скаламутили бюрократичні драгли.

Однак маячний сюжет та персонажі після правки Коваленка дещо поліпшилися. Щоб не потрапити, як курка до супу, чекісти вирішили не рипатися.

Спаплюжений Іболдов запропонував закурити. Усі визнали пропозицію слушною. Дим дешевого тютюну завис у повітрі.

Тільки Коваленко продовжував пересівати, ніби на решеті, мішечок думок. Солдат завжди знає ціну війни. Холодний тверезий розрахунок — запорука успіху. Безсумнівно, оволодіння казармами було б поворотним моментом, однак безглузда атака може виявитися небезпечною для кар'єри. Віддамо йому належне. Він здатний мислити свіжо. У нього ще залишився блідий привид військового розуму.

...Потрібна підмога, прохання щодо якої негайно відстукав морзянкою радист.

КРЕМЕНЕЦЬ, 20 вересня 1939 року

Командувач Північної групи Червоної армії генерал Іван Советніков негайно відгукнувся на депешу начальника оперативної групи НКВС, направивши для підтримки чекістських штанив два піхотні батальйони, кавалерійський ескадрон і гаубичну батарею.

Лосєв та Іболдов, котрих Коваленко скерував їм назустріч, потрапили під «дружній вогонь» червоноармійців. Оперативники зайцями пурхнули в кущі. Тільки диво, що вони один одного не перестріляли.

Червоноармійці були стомлені й виснажені. Кавалеристи спали гарцюючи, спали стоячи, спали взагалі. А один таки злетів з коня, немов гниле яблуко. Короткий перепочинок... і вони, заради «зачистки» міста, на шпорах і на шенкелях,

пройшлися ним, наче розігріта праска. З-під кінських копит вилітали очманілі кури. Вриваючись до помешкань, бачили скрізь залишені речі — свідки панічної втечі польських урядовців та військових. Ув одній квартирі знайшли святая святих для поляка — недопиту пляшку «вудкі Бачевського».

Артилеристи, знявши з гаубиць чохла, ніби з ніг панчохи, навели їх на уланські казарми. Резервісти, які перебували в полоні виснажливої паніки й власної параної, відчували, як через чорні протяги подуло смертю.

Настав момент начепити старі шпори. Для переговорів прибув товстезний, ніби роздута крізь соломинку жаба, капітан Міткевич, котрого через службу в австрійському війську резервісти прозвали «Знімченим Єжи», що можна було перекласти із жовнірського жаргону як «моральний каліка». Табуретний вершник був при всіх регаліях, яких чимало нагромадилися на його тудубі за тридцять років військової служби, однак комір мундира на ньому розстебнутий. Неможливо втримати три підгорля, що випиналися тугими складками.

— Ви — в оточенні... Це не ілюзія, — жорстко змалював капітану реалії Коваленко.

Рішення поселилося в голові капітана якомсь одразу — майже одним судомним скороченням його убогих мозкових закрутів. Потенційний спротив, обтерши носовичком піт на жирному підборідді, вирішив: нема сенсу чинити опір. Резервісти з Білокриниці з огляду на похмурі перспективи негайно склали зброю. А оркестранти, виконавши на замовлення Міткевича допотопний «марш Штейнмеца»*, поклали на манежі труби. Тільки туга шкура барабана продовжувала лупцювати тищу, підбадьорюючи капітуляцію. Не знайшлося жодного, хто міг би втішити їх мудрою порадою Еклезіаста: «Насолоджуйтеся війною, мир буде жахливий».

* Штейнмец Карл Фрідріх (1796–1877) — прусський генерал-фельдмаршал, учасник війн з Австрією і Францією.

ЗМІСТ

Кременець, 18–20 вересня 1939 року.....	3
Кременець, 20 вересня 1939 року.....	13
Кременець, 21 вересня 1939 року.....	18
Кременець — Антонівці, 22–23 вересня 1939 року.....	26
Кременець, 22–23 вересня 1939 року.....	39
Дермань, 24–25 вересня 1939 року.....	50
Кременець, 25 вересня 1939 року.....	54
Москва—Ленінград—Львів, 25 вересня 1939 року.....	58
Тернопіль, 26 вересня 1939 року.....	64
Кременець, 26 вересня 1939 року.....	72
Кременець, 27 вересня 1939 року.....	81
Кременець, 28–30 вересня 1939 року.....	87
Кременець, 1–5 жовтня 1939 року.....	99
Кременець, 6 жовтня 1939 року.....	112
Кременець, 7 жовтня 1939 року.....	120
Кременець, 8 жовтня 1939 року.....	128
Кременець, 10 жовтня 1939 року.....	132
Кременець, 11 жовтня 1939 року.....	139
Кременець, 12 жовтня 1939 року.....	155
Кременець, 14–15 жовтня 1939 року.....	164
Дермань — Шумськ, 16–18 жовтня 1939 року.....	167
Кременець, 2 листопада 1939 року.....	180
Кременець, 7 листопада 1939 року.....	188
Кременець, 12 листопада 1939 року.....	200
Кременець, 15 листопада 1939 року.....	207
Кременець, 17 листопада 1939 року.....	211
Москва, 29 листопада-17 грудня 1939 року.....	216
Москва — Кунцево, 23–25 грудня 1939 року.....	218
Москва, 3–5 січня 1940 року.....	225
Москва, 8 січня 1940 року.....	232
Москва, 9–12 січня 1940 року.....	243
Кременець, 13–14 січня 1940 року.....	244

Кременець, 14–22 січня 1940 року.....	252
Кременець, 2–3 лютого 1940 року.....	256
Тернопіль, 4 лютого 1940 року.....	265
Москва, 5 лютого 1940 року.....	269
Київ — Тернопіль, 5–6 лютого 1940 року.....	281
Кременець, 5 лютого–2 березня 1940 року.....	289
Кременець, 3 березня 1940 року.....	294
Кременець, 9–13 березня 1940 року.....	301
Кременець, 15 березня 1940 року.....	313
Кременець, 2 лютого–16 березня 1940 року.....	317
Кременець, 17 березня 1940 року.....	327
Вишневець, 18 березня 1940 року.....	330
Кременець, 18 березня 1940 року.....	333
Кременець, 19–21 березня 1940 року.....	337
Москва, 1–22 березня 1940 року.....	345
Кременець, 23 березня 1940 року.....	348
Кременець, 24–27 березня 1940 року.....	355
Кременець, 1–3 квітня 1940 року.....	362
Кременець, 5–23 квітня 1940 року.....	369
Кременець, 23 квітня 1940 року.....	387
Ковель, 3–5 травня 1940 року.....	395
Кременець, 10–22 травня 1940 року.....	402
Кременець, 11–27 серпня 1940 року.....	406
Кременець, 7–18 вересня 1940 року.....	422
Люблін — Варшава, 6–27 листопада 1940 року.....	435
Кременець, 15–18 червня 1941 року.....	445
Кременець, 21 червня–Злипня 1941 року.....	463
Замість післямови.....	470